

Όμιλος Δημιουργικής Γραφής και Θεατρικού Παιχνιδιού

1^ο Γυμνάσιο Ν. Ιωνίας- Πειραματικό

2021-2022

Ανθολόγηση κειμένων των μαθητών/τριών του Ομίλου

Υπεύθυνες καθηγήτριες

Βασιλική Γεράκα , Διαμάντω Καρακούση

Λίγα λόγια για τον Όμιλό μας

Ο όμιλος «Δημιουργική Γραφή και Θεατρικό Παιχνίδι» ξεκίνησε και λειτούργησε, επειδή πιστεύουμε πως η Δημιουργική Γραφή μαζί με το Θεατρικό Παιχνίδι μπορούν να γίνουν το αντίδοτο στην απουσία περιπέτειας, φαντασίας, πειραματισμού και περιέργειας στα σχολεία μας.

Στις πρώτες μας συναντήσεις γνωριστήκαμε «εναλλακτικά» φτιάχνοντας ακροστιχίδες με τα ονόματά μας. Και ξεκινήσαμε ποιητικά... Πειραματιστήκαμε με το slam poetry. Συμπληρώσαμε κενά σε ροκ στιχουργήματα, ακούσαμε τραγούδια και αναπαραστήσαμε τα δικά μας. Δημιουργήσαμε υπερρεαλιστικά ποιήματα με αυτόματη γραφή με τη μέθοδο των ερωταπαντήσεων ή προσπαθώντας να συνταιριάξουμε αταίριαστες εικόνες. Γνωρίσαμε τα Χαϊκού και τα Λίμερικ και δημιουργήσαμε τα δικά μας με έμπνευση από εικαστικές δημιουργίες.

Μερικές φορές βγήκαμε και έξω από το σχολείο, για να ταξιδέψουμε ή στο παρελθόν μέσα από τις φωτογραφίες του Κώστα Ζημέρη στο Μουσείο της Πόλης, ή στη βιβλιοθήκη των Μηλεών και στην εκκλησία των Τριών Ιεραρχών ή και λίγο μακρύτερα, στους Δελφούς.

Και συνεχίσαμε με ιστορίες.... Αντικαταστήσαμε ήρωες μυθιστορημάτων με σύγχρονους χαρακτήρες. Φτιάξαμε τις δικές μας ιστορίες με έμπνευση από τη σχολική ζωή. Γράψαμε αφηγήματα με περιορισμούς στηρίζοντας την πλοκή μας σε οπτικά ερεθίσματα. Δώσαμε διαφορετικό τέλος σε σκηνές λογοτεχνικών έργων.

Γνωρίσαμε και τη συγγραφέα Γιώτα Κούγιαλη, συζητήσαμε μαζί της για τις τεχνικές του Τζιάνι Ροντάρι και του Ευγένιου Τριβιζά και γράψαμε κι εμείς τα δικά μας παραμύθια.

Και κάθε φορά που συναντιόμασταν εκφραζόμασταν και με θεατρικά παιχνίδια. Άλλοτε κινούμασταν ελεύθερα στο χώρο ή αναπαριστούσαμε ιστορίες, άλλοτε διαλέγαμε αταίριαστα αντικείμενα για να τα συνταιριάξουμε με τη φαντασία μας κι

άλλοτε παίζαμε την «ανακριτική καρέκλα» ή τον «ήρωα στον τοίχο».

Το δημιουργικό ταξίδι μας όλη τη χρονιά μας άνοιξε νέους ορίζοντες... Οι αγαπημένοι μας μαθητές και μαθήτριες ανθολόγησαν τα κείμενά τους μερικά από τα οποία βάλουμε σε τούτο το τετράδιο, για να μην σβηστούν οι γλυκές μας αναμνήσεις.

Βασιλική Γεράκα , Διαμάντω Καρακούση

**Στον όμιλο «Δημιουργική Γραφή και Θεατρικό Παιχνίδι»
συμμετείχαν οι εξής μαθητές και μαθήτριες:**

(με αλφαβητική σειρά)

A' Γυμνασίου

Έρρικα Γκίνη

Δήμητρα Διβάνη

Αγγελική Καλογιάννη

Βαγγέλης Κρητικός

Ηλιάννα Μαντά

Έλενα Παπακοσμά

Κωνσταντίνα Φωτάκη

B' Γυμνασίου

Ναταλία Ασπρούδη

Βασιλική Καραγιάννη

Νικολέττα Ουτσκούνη

Αναστασία Περράκη

Χρύσα Ράμου

Γ' Γυμνασίου

Εβελίνα Γιαννουλάτου

Άννα Στρούγγη

Αλίκη Τοπάλη

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ακροστιχίδες	6
Ποιήματα με αυτόματη γραφή	7
Χαϊκού	10
Λίμερικ	12
Ποιήματα με ελεύθερο θέμα	13
Σύγχρονα παραμύθια	16
Ιστορίες από τη σχολική ζωή	21
Αφήγημα με οπτικό ερέθισμα	31
Διηγήματα με ελεύθερο θέμα	32

Οι μαθητές/τριες του ομίλου ανθολογούν τα έργα τους

ΑΚΡΟΣΤΙΧΙΔΕΣ

Χρύσα

Χαρούμενες στιγμές και λέξεις

Ρέουν ανάμεσά μας

Υποσχέσεις και χαμόγελα στις

Συναντήσεις μας

Ανατέλλουν

Χρύσα Ράμου

Αναστασία

Αναπολώ τις ημέρες που ζούσα στο

Νησί

Αγναντεύοντας

Στη θάλασσα

Τα

Άστρα τ' ουρανού

Συλλογίζομαι πως

Ίσως στο μέλλον

Αχ! Να επέστρεφα εκεί!

Αναστασία Περράκη

Έλενα

Εδώ μου αρέσει να

Λιάζομαι

Ένα με τη θάλασσα και

Να

Ανοίγω τις σκέψεις μου πλάι στο κύμα

Έλενα Παπακοσμά

**ΠΟΙΗΜΑ ΜΕ ΕΜΝΕΥΣΗ ΑΠΟ ΕΙΚΟΝΕΣ
«ΑΤΑΙΡΙΑΣΤΩΝ»**

Ξάφνου στο βυθό

ένα μήλο λαχταριστό

πέφτει από τον ουρανό

το ψάρι το κοιτάζει

και δειλά το πλησιάζει...

«Τι να 'ναι άραγε αυτό,

που γυαλίζει στο νερό;

Μήπως κοχύλι αστραφτερό;

Θα το φάω για να δω.»

Νικολέττα Ουτσκούνη

Αναστασία Περράκη

ΠΟΙΗΜΑΤΑ ΜΕ ΤΗ ΜΕΘΟΔΟ ΤΩΝ ΕΡΩΤΑΠΑΝΤΗΣΕΩΝ

Παιδική ανάμνηση

Αν ήταν μυρωδιά

θα ήταν γάλα.

Αν ήταν συναίσθημα

θα ήταν νοσταλγία.

Αν ήταν πρόσωπο

θα ήταν η μάνα.

Αν ήταν τραγούδι

θα ήταν νανούρισμα.

Αν ήταν εποχή

θα ήταν άνοιξη.

Παιδική ανάμνηση , αν μπορούσα να την ξαναζήσω

θα πήγαινα κοντά στη ζεστή αγκαλιά της.

Δήμητρα Διβάνη

Κωνσταντίνα Φωτάκη

Θάνατος

Αν ήταν χρώμα

θα ήταν μαύρο.

Αν ήταν πρόσωπο

θα ήταν σκοτεινό.

Αν ήταν χρόνος

θα ήταν μεσάνυχτα.

Αν ήταν εποχή
θα ήταν χειμώνας.
Αν ήταν μυρωδιά
θα ήταν αίμα.
Αν ήταν ήχος
θα ήταν κραυγή.
Θάνατος, ένα ταξίδι, στο άγνωστο.

Έλενα Παπακοσμά
Χρύσα Ράμου

Πάθος

Αν ήταν χρώμα
θα ήταν κόκκινο.
Αν ήταν χρόνος
θα ήταν στιγμή.
Αν ήταν εποχή
θα ήταν φθινόπωρο.
Αν ήταν ορίζοντας
θα ήταν η Δύση και η Ανατολή μαζί.
Αν ήταν ταινία
θα ήταν ο Τιτανικός.
Πάθος, δύο άνθρωποι
που ζούνε τη στιγμή εκστασιασμένοι.

Έρρικα Γκίνη
Βαγγέλης Κρητικός

ΧΑΪΚΟΥ

Στάχια θερινά
Άνεμος τα φυσά
Κύματα χρυσά

Αλίκη Τοπάλη

Θάλασσα λαδιά
Λευκοί γλάροι πετούνε
Αγαλλίαση...

Νικολέττα Ουτσκούνη
Αναστασία Περράκη

Λεβάντα λιλά
Άνεμος γύρη παίρνει
Γλυκιά μυρωδιά...

Αναστασία Περράκη

Κρύος χειμώνας
Ψάχνω καταφύγιο
Ματαιότητα

Ηλιάννα Μαντά

Άνθη 'μυγδαλιάς

Δροσερό αεράκι

Βροχή πετάλων

Χρυσάφι λωτοί

Πέφτουν από τα δέντρα

Λιαχτίδες παντού

Χρύσα Ράμου

Το χιόνι κρύβει

Μοναχικού ποντικού

Τις πατημασιές.

Χοντρά μαντήλια

Πατήματα στο χιόνι

Ζεστή ανάσα

Άννα Στρούγγη

Καλοκαίρι πια

Παιδιά στην ακρογιαλιά

Ήλιος τούς γελά

Αγγελική Καλογιάννη

Άσπρος ουρανός

Νιφάδες χορεύουν

Φωτιά τρίζει

Ευαγγελία Γιαννουλάτου

ΛΙΜΕΡΙΚ

Ένα περήφανο λιοντάρι απ' τη Νεμέα
Μόνο του στεκόταν, δίχως παρέα
Καιρούς παλιούς αναπολούσε
Τότε που ο αέρας τη χρυσή του χ αίτη φυσούσε
Μα ήταν πια πέτρινο το περήφανο λιοντάρι απ' τη Νεμέα

Αλίκη Τοπάλη

Ένα μαύρο βότσαλο στο Χορευτό
Έπαιζε μόνο του κρυφτό
Κολύμπησε στη Σκιάθο πριν να φέξει
Μήπως και βρει κάποιον να παίξει
Παράξενο το μαύρο βότσαλο από το Χορευτό

Αγγελική Καλογιάννη

Έλενα Παπακοσμά

Ήταν ένα αγόρι στο δάσος με πράσινα μμποτάκια
Που τριγυρνούσε ανάμεσα στα περήφανα ελατάκια
Τα 'φερνε γυροβολιά
Και τα είχε συντροφιά
Αυτό το μοναχικό αγόρι με τα πράσινα μμποτάκια

Αναστασία Περράκη

Χρύσα Ράμου

ΠΟΙΗΜΑΤΑ ΜΕ ΑΦΟΡΜΗ ΤΗ ΣΥΜΜΕΤΟΧΗ ΣΕ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΚΟ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟ

Η Καπετάνισσα

Ιστορίες λέγονταν,
φήμες ακολουθούσαν
την Καπετάνισσα παντού
σαν ναζιάρικη γάτα.
Σαν ήρθε η Άνοιξη,
μια χρονιά καρποφόρα
αντικρίζω για πρώτη φορά
ΕΚΕΙΝΗ
που φωνάζουν Καπετάνισσα.
Μια παρουσία επιβλητική
μα πάντοτε γλυκιά και στοργική
με αγκαλιά όμοια της μάνας.
Η θαλασσοδαρμένη όψη,
που εμπνέει δέος,
υπερηφάνεια.
Μελαμψό δέρμα, καστανά μαλλιά,
που λάμπουν κάτω απ' τον καυτό ήλιο.
Μια λάμψη εξωπραγματική
που θα αναγνώριζε κανείς
μονάχα στην Καπετάνισσα.
Σαν μαέστρος

κατευθύνει το ικανό πλήρωμα,
η εμπιστοσύνη
και ο σεβασμός σ' εκείνη
κερδισμένα και παντοτινά.

Άννα Στρούγγη

Καλοκαιρινή νύχτα

Τα κύματα ήρεμα τρεμοπαίζουν,
σου δίνουν μια αίσθηση γλυκιά,
σε χαλαρώνουν με μια σου ματιά.

Πανσέληνο έχει απόψε,
το φεγγάρι αντανακλά,
πέφτει το φως ονειρεμένο
σα να κατεβαίνει άγγελος από ψηλά.

Κι η αμμουδιά απέραντη, σιωπηλή,
δε χαλά αυτή τη γαλήνη,
αυτή την ηρεμία,
αυτή τη σιωπή.

Και οι πυγολαμπίδες,
που στο τροπικό μέρος κυβερνούν,
βγαίνουν απ' τις κρυψώνες τους,
φωτίζουν με το παιχνιδιάρικο φως τους και ψηλά πετούν.

Κι αυτή είναι ακόμη εκεί.
Ούτε κουνιέται, ούτε ομιλεί.

Τις κατάμαυρες, αλατισμένες μπούκλες της,
που το αεράκι παίρνει μακριά,
αυτή τις συγκρατεί.
Εκεί δίπλα, εκεί κοντά.

Εικόνα για ζωγραφιά,
εικόνα μαγική.
Θάλασσα σαγηνευτική,
όπως κι αυτή.

Έλενα Παλακοσμά

ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ ΜΕ ΤΙΣ ΤΕΧΝΙΚΕΣ ΤΟΥ ΤΖΙΑΝΙ ΡΟΝΤΑΡΙ ΚΑΙ ΤΟΥ ΕΥΓΕΝΙΟΥ ΤΡΙΒΙΖΑ

Ο λύκος ο Νίκος

Μια φορά και έναν καιρό, μία μαμά κατοίκα, η Μαρίκα, είχε επτά κατσικάκια. Μια μέρα, τα καημένα τα κατσικάκια πεινούσαν πολύ, αλλά η μαμά δεν είχε τίποτε να τους δώσει για να φάνε και στεναχωριόταν πολύ.

Έτσι, κατέστρωσε ένα πονηρό σχέδιο. Είπε, λοιπόν, στο μικρότερο κατσικάκι, τον Πετράκη, να πάει στο σπίτι του καλού λύκου, για να τον καλέσει δήθεν σε δείπνο.

Ο Νίκος, ο λύκος, δέχτηκε με χαρά πιστεύοντας ότι θα περνούσε ωραία αλλά και ότι θα έκανε νέους φίλους. Μάλιστα, πήγε στα μαγαζιά και αγόρασε ένα όμορφο βάζο για να το χαρίσει στην κατσικοοικογένεια. Επιτέλους, σκεφτόταν, να και κάποιος που δε με φοβούνται!

Το βράδυ έφτασε, και ο λύκος ο Νίκος έβαλε τα καλά του και ξεκίνησε για το σπίτι των κατσικιών. Η μαμά κατοίκα η Μαρίκα, τον καλοδέχτηκε και του πρόσφερε ένα τσάι πριν το γεύμα. Που να 'ξερε ο καημένος ότι η πονηρή κατοίκα του είχε ρίξει υπνωτικό! Όταν ο λύκος αποκοιμήθηκε, η μαμά τον έγδαρε και τον μαγείρεψε.

Έτσι, τα κατσικάκια χόρτασαν, αλλά ο καημένος ο λύκος πήγε να φάει και έγινε αυτός το φαγητό!

Αναστασία Περράκη

Ο Μπεκρής Πρίγκιπας

Μια φορά κι έναν καιρό ζούσε σε ένα μαγικό βασίλειο ένας απλός βοηθός των ιπποτών. Μόνο που αυτό που έλλειπε από το βασίλειο ήταν ένας βασιλιάς. Κατά τ' άλλα, όλοι οι κάτοικοι ήταν ευτυχισμένοι και οι δουλειές πήγαιναν καλά. Αυτό ίσχυε και για τον αγαπητό βοηθό, τον οποίο έλεγαν Κάεγια, ο οποίος βρισκόταν σε μια αρκετά ενδιαφέρουσα θέση την παρούσα στιγμή, στην

ταβέρνα, όπου συνήθιζε να περνάει τα απογεύματά του τον τελευταίο καιρό, εκμεταλλευόμενος στο έπακρο το γεγονός ότι αυτή ανήκε στον αδερφό του. Με λίγα λόγια, δεν χρειαζόταν να πληρώνει όσα κερνούσε στους φίλους του. Καθώς, λοιπόν, έπινε το δέκατο πέμπτο ποτήρι κρασί με τον βάρδο Ερμή, ο δεύτερος άρχισε να ανακοινώνει την 'αλήθεια'. Ανεβαίνοντας στο ξύλινο τραπέζι, είπε με επίσημο ύφος:

-Ακούστε! Θα πω μια ιστορία για τον χαμένο πρίγκιπα της αγαπημένης μας πόλης! Ο πρίγκιπας ο οποίος... Δε βαριέσαι θα το πω, βρίσκεται εδώ, σε αυτήν την ταβέρνα, αυτή τη στιγμή! ΚΑΕΓΙΑ!!!! Η οικογένεια που σε υιοθέτησε δεν σου είπε όλη την αλήθεια!

Ένας μεθυσμένος πελάτης πετάχτηκε.

-Και πού ξέρεις εσύ....

-Ξέρω, γιατί.... Ω ναι, εγώ ίδρυσα αυτή την πόλη! Ζω εδώ από την αρχή του χρόνου! Είμαι θεός!

Ο Κάεγια κοιτούσε με ανοιχτό το στόμα, δεν πίστευε στα αυτιά του....

-Είμαι.... υιοθετημένος;;;;

-Σε αυτό κόλλησες βρε αθεόφοβε; Είπε ο Ερμής με αγανάκτηση.

-Κάτσε, δηλαδή είμαι πρίγκιπας;

Ο Ερμής χλώμιασε. Συνειδητοποιώντας τι είπε, εξαφανίστηκε αφήνοντας πίσω του αέρα κοπανιστό.

-Την έκανε και ο βάρδος.... Οχ, τι θα κάνω; Αναρωτήθηκε φωναχτά ο Κάεγια. Είχε πολλά να επεξεργαστεί.

-Βρήκα, βρήκα ένα τεστ DNA!!!! Αυτό θα μου λύσει κάθε απορία! Σε λίγο χρόνο βρέθηκε στην πόρτα του φίλου του Αλχημιστή. Εξηγώντας του συνοπτικά την παράξενη εμπειρία του, ο Αλχημιστής μαζί με τη μικρή μάγισσα βοηθό του συμφώνησαν να του κάνουν το τεστ.

-Κάεγια, τα αποτελέσματά σου βγήκαν. Ωστόσο, το γαλάζιο χρώμα του αίματός σου φανερώνει πιο ξεκάθαρα από κάθε τεστ που θα μπορούσες να κάνεις, πως είσαι όντως πρίγκιπας.... Περιέργως.... Είπε κάπως βαριεστημένα ο Αλχημιστής.

-Μα τον Θεό.... Ξεφώνησε ο Κάεγια. Σε ευχαριστώ αγαπητέ μου Αλχημιστή και μικρή μάγισσα! Ακόμη κι αν.... τώρα τι;

-Ξέρω, ξέρω! Πήγαινε στην αρχηγό της φρουράς του βασιλείου και φανέρωσε την πριγκιπική σου ταυτότητά! Πάρε τη θέση που σου αξίζει! Φώναξε ενθουσιασμένα η μικρή μάγισσα.

-Σωστά, σωστά, σας χαιρετώ!!!! Ο Κάεγια έκανε να φύγει μα η μικρή τον σταμάτησε.

-Μα έχω μια ερώτηση.... Πώς δεν πρόσεξες ποτέ ότι έχεις γαλάζιο αίμα;;;

-Α ναι.... Έχω αχρωματοψία! Έι τι λέτε, θα έρθετε μαζί μου;

-Δεν θα μπορούσα να χάσω κάτι τέτοιο.... Είπε ο Αλχημιστής πιάνοντας την κάμερά του από ένα ντουλάπι.

Φτάνοντας στο γραφείο της αρχηγού της φρουράς, η οποία κυβερνούσε την πόλη λόγω έλλειψης βασιλιά, ο Κάεγια πήρε ένα επίσημο ύφος και της ανακοίνωσε την ανακάλυψή τους.

-Μάλιστα, μάλιστα.... Θα σε πιστέψω και θα σου δώσω τη θέση μου υπό έναν όρο. Αν θες να με πείσεις ότι είσαι γενναίος και άξιος αρκετά για να διοικήσεις θα πρέπει να με νικήσεις σε μονομαχία.

-Καλά, καλά...., είπε ο Κάεγια. Αλχημιστή, μικρή βοηθέ! Κάντε πίσω!

Ο Αλχημιστής και η μικρή βοηθός έκαναν πίσω για να δώσουν χώρο στους πολεμιστές. Ο Αλχημιστής έστησε την κάμερα και άρχισε να τραβάει βίντεο.

-Λοιπόν, αφεντικό...., είπε ο Κάεγια αμέριμνα, γιατί δεν ξεκινάς εσύ πρώτη....

Πριν προλάβει να το καταλάβει, ο Κάεγια είχε ήδη φάει μια γερή γροθιά και βρισκόταν μπρούμυτα στο πάτωμα. Τι αδικία... Μόλις

ξεκόλλησε από κάτω τη φάτσα του ένιωσε ένα σκούνημα. Δίπλα του ήταν ο αδερφός του ο οποίος μουρμούριζε αγανακτισμένος:

-Ανόητε.... Πάλι είχες παραισθήσεις από το μεθύσι; Τι μουρμούριζες για πρίγκιπες και βλακείες; Ακόμη και ο Ερμής φρίκαρε μαζί σου....

-Αδερφέ...., είπε ο Κάεγια ξέπνοα, είμαι υιοθετημένος;

Δεν πρόλαβε να ακούσει την απάντηση γιατί λιποθύμησε. Τελικά, ο Κάεγια αποφάσισε πως τα δέκα ποτήρια κρασί ήταν ένα όριο που δεν έπρεπε να ξαναπερνάει.

Άννα Στρούγγη

Αλίκη Τοπάλη

Τα κουραμπιεδάκια της Μαριώς

(Σκυταλοπαραμυθίες)

Μια φορά κι έναν καιρό ήταν η Μαριώ, η ύπουλη μικροσκοπική κατσαρίδα, που τρελαινόταν για τα γλυκά. Ήταν η εποχή των Χριστουγέννων και η Μαριώ με την παρέα της σκάρωσαν μια μεγάλη σκανταλιά. Είχαν σκοπό να φάνε όλα τα γλυκά από τις οικογένειες. Ο Φώτης ο Γεωσκόληκας, ο φίλος της Μαριώς, την είχε συμβουλέψει να μην κλέβει γλυκά, γιατί μπορεί κάποια στιγμή να την έπιαναν, αλλά αυτή, τίποτα, του κεφαλιού της, όλα για τα γλυκά, ειδικά τους κουραμπιέδες, τους αγαπημένους της.

Το απόγευμα παρακολουθούσε έξω από το παράθυρο την οικογένεια Μελομακαρονή να κάθεται μπροστά στο τζάκι, βλέποντας τηλεόραση και παίζοντας ποδοσφαιράκι. Το γρασίδι ήταν πασπαλισμένο με χιόνι, όπως η άχνη στους κουραμπιέδες, πράγμα που έκανε τη Μαριώ να λιγουρεύεται.

Η Μαριώ ξεκίνησε από τον υπόνομο με γρήγορες δρασκειλιές, για να βάλει σε δράση το σχέδιό της. Έψαχνε, έψαχνε, για να βρει μια τρύπα που να οδηγεί στο σπίτι, πράγμα που δεν ήταν και τόσο δύσκολο, αφού είχε μελετήσει τα μονοπάτια αυτά. Περνώντας με φούρια ανάμεσα στους σωλήνες, για να μπει μέσα στο σπίτι,

ξαφνικά μια πελώρια αράχνη ταραντούλα, η Κλεοπάτρα απ' την Πάτρα, την έπιασε στους ιστούς της ,αιχμαλωτίζοντάς την. Την άφησε μπλεγμένη για ώρα, μέχρι να βρει ένα μαχαίρι και ένα κουταλοπίρουνο. Στο μεταξύ, η Μαριώ κουνιόταν από δω κι από κει για να ελευθερωθεί και μετά από πολλές προσπάθειες κατάφερε να ξεφύγει. Βέβαια, μέχρι να γυρίσει πίσω η Κλεοπάτρα απ' την Πάτρα, η Μαριώ είχε ήδη φύγει και εν τέλει η ταραντούλα έμεινε με την όρεξη.

Έτσι , η Μαριώ ακροπατώντας μες το σαλόνι, άρπαξε την ευκαιρία, αφού βεβαιώθηκε ότι κανένας δεν υπήρχε τριγύρω και έφτασε στο μεγάλο ξύλινο τραπέζι. Δυσκολεύτηκε να ανέβει τα πανύψηλα πόδια του τραπέζιού, γι' αυτό επέλεξε να κάνει άλματα από καρέκλα σε καρέκλα. Μόλις τα κατάφερε, είδε μπροστά της ένα λευκό βουνό. Ήταν τα κουραμπιεδάκια της. Τα έβαλε όλα στο μαγικό σακίδιό της, σαν αυτό της Ντόρα της μικρής εξερευνητήτριας που χωράει τα πάντα, το οποίο είχε πάρει από την φίλη της, την Βαγγελιώ. Όπως μπήκε, βγήκε. Όταν έφτασε πίσω στο λημέρι της παρέας της ,τα μοιράστηκε μαζί τους και κουραμπιεδίστηκαν.

Έρρικα Γκίνη

Χρύσα Ράμου

Κωνσταντίνα Φωτάκη

ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ ΑΠΟ ΤΗ ΣΧΟΛΙΚΗ ΖΩΗ

Μια αναπάντεχη φιλία

Ο Τάσος ξύπνησε στις 7.45 το πρωί της Δευτέρας από το τραγούδι που είχε ως ξυπνητήρι, γεγονός που τον ενόχλησε βαθύτατα. Δεν σκόπευε να πάει σχολείο αυτή την εβδομάδα, οπότε σκέφτηκε να απενεργοποιήσει το ξυπνητήρι του. Μόνο που από ό,τι φαίνεται, δεν φρόντισε ούτε γι αυτό. Όπως δεν φρόντισε να βάλει το κινητό του στην πρίζα για να φορτίσει, πράγμα που διαπίστωσε όταν το άνοιξε για να κλείσει το καταραμένο του ξυπνητήρι. Με λίγα λόγια, η μέρα του ξεκινούσε ακριβώς έτσι 'όπως την ήθελε'. Ναι, σίγουρα! Παρόλα αυτά όμως, σκέφτηκε με μια δόση σαρκασμού πως για να διακοπεί ο ύπνος του με αυτόν τον τρόπο, το σύμπαν είχε σχέδια για αυτόν εκείνη τη μέρα. Δεν ήταν συχνό φαινόμενο να ξυπνήσει τόσο νωρίς και δεν ένιωθε πια μισοκοιμισμένος, οπότε το θεώρησε σημάδι να πάει στο σχολείο.

Έτσι κι έγινε. Πέρα από το ότι ήταν αίνιγμα πως κατάφερε να ετοιμαστεί και να φτάσει στο σχολείο πάνω στην ώρα που χτύπησε το κουδούνι, όλως περιέργως, είχε ξεπεράσει κάπως τα πρωινά του νεύρα. Σκέφτηκε ότι η μέρα μπορεί να μην ήταν τόσο κακή όσο αρχικά πίστευε. Αυτή τη σκέψη του συνόδεψε το ότι την πρώτη ώρα είχε Φυσική με τον υπεύθυνο του τμήματος, δηλαδή ένα από τα μαθήματα που ο Τάσος είχε καταχωρημένα στο μυαλό του στην λίστα με τα 'ενδιαφέροντα'. Το μάθημα κύλησε ομαλά και καθώς ο Τάσος έκανε κάποιες τελευταίες σημειώσεις, βρέθηκε μπροστά του ο καθηγητής. Ο Τάσος ήξερε, φυσικά, γιατί ο καθηγητής τον πλησίασε.

-Πως και απ' τα μέρη μας, Τάσο; Τον ρώτησε. Ο Τάσος αναγνώρισε στην φωνή του ίχνη ειρωνείας, πράγμα που ανέμενε. Εξ' άλλου, και ο ίδιος έκρινε πως έτσι θα μιλούσε σε έναν μαθητή ο οποίος πατάει πόδι στο σχολείο αραιά και πού.

-Καλημέρα κύριε. Του είπε, αγνοώντας τη ερώτησή του.

-Καλημέρα! Επανέλαβε ο καθηγητής.

Μιας που είσαι εδώ, σκέφτηκα να σε ενημερώσω ως υπεύθυνος τμήματος πως αν λείψεις άλλη μια ώρα από το μάθημα, θα μείνεις στην ίδια τάξη.

Ο Τάσος συνειδητοποίησε ότι, πραγματικά, αυτή τη φορά την πάτησε για τα καλά.

-Μάλιστα. Θα το 'χω υπόψη μου, είπε, όσο πιο αδιάφορα μπορούσε, ενώ πήρε την τσάντα του και έφυγε τροχάδην για το επόμενο μάθημα.

Προχωρούσε στο διάδρομο χωρίς να πολυβλέπει γύρω του. Είχε αλήθεια συμπληρώσει τόσες απουσίες κιόλας; Προσπάθησε να σκεφτεί πόσες μέρες ή και εβδομάδες είχε λείψει μέχρι στιγμής. Η όλη κατάσταση ήταν γι αυτόν παραπάνω από ενοχλητική. Τι θα έκανε αν... Οι σκέψεις του διακόπηκαν απότομα καθώς συγκρούστηκε με... τον τοίχο; Όχι, οι τοίχοι δεν ήταν τόσο μαλακοί... Ξεπερνώντας την ζαλάδα του, συνειδητοποίησε πως δεν είχε πέσει σε κανέναν τοίχο, αλλά σε έναν μαθητή. Αμέσως ντράπηκε βλέποντας το πιο ψηλό παιδί. Θα μπορούσε η μέρα να γίνει χειρότερη;

-Πρόσεχε που πηγαίνεις, φώναξε στο παιδί και συνέχισε την πορεία του βιαστικά, προσπαθώντας να κρύψει το γεγονός ότι το πρόσωπο του είχε πάρει το κόκκινο χρώμα των μαλλιών του.

Ο Τάσος ήξερε ότι το λάθος ήταν δικό του, και πως δεν είχε κανένα δικαίωμα να ξεσπάσει έτσι, με αγανάκτηση. Μπαίνοντας στην τάξη, πήρε θέση σε ένα από τα πίσω θρανία, έχοντας κάπως βρει την ηρεμία του. Μόνο που το σύμπαν ειλικρινά τον μισούσε, και ο Τάσος δεν είχε σκοντάψει σε έναν τυχαίο μαθητή του σχολείου, όπως νόμιζε. Αφού όλοι οι μαθητές κάθισαν στις θέσεις τους, η φιλόλογος πήρε τον λόγο.

-Παιδιά, από 'δω και μπρος θα έχετε έναν νέο συμμαθητή, είπε, και γύρισε να κοιτάξει τον ψηλό μαθητή που στεκόταν δίπλα της, γνέφοντας του να αυτοπαρουσιαστεί.

Ο Τάσος είχε παγώσει στη θέση του καθώς τον κάρφωσε το βλέμμα του νέου του συμμαθητή.

-Καλημέρα σε όλους. Με λένε Δημήτρη, ανυπομονώ να σας γνωρίσω! Είπε, κοιτώντας τον Τάσο κατάματα, με ύφος πονηρόλες και διάβαζε τις σκέψεις του.

Ο Τάσος έμεινε άναυδος. Ο μαθητής στον οποίο είχε πέσει πάνω και είχε άδικα φωνάξει πριν από δέκα λεπτά τον κοιτούσε ειρωνικά, σαν να του έλεγε: «Έκπληξη! Έγινες ρεζίλι μπροστά σε κάποιον με τον οποίο πρέπει να συνυπάρχεις μέσα στην τάξη για την υπόλοιπη χρονιά!» Ο Τάσος το πήρε απόφαση. Δεν συμπάθησε αυτόν τον Δημήτρη.

-Μάλιστα παιδί μου... Κάτσε όπου θες και ας ξεκινήσουμε το μάθημα, είπε η καθηγήτρια, διακόπτοντας την ροή των σκέψεων των δυο μαθητών.

Και μετά συνέβη το «κερασάκι στην τούρτα». Ο Δημήτρης προχώρησε μέχρι που έφτασε στην άδεια θέση στο θρανίο του Τάσου, άφησε την τσάντα του στο πάτωμα, και κάθισε. Ο Τάσος παρακολουθούσε με έκπληξη για το 'θράσος' αυτού του παιδιού. Δίπλα του, ο Δημήτρης γύρισε να τον κοιτάξει και χαμογέλασε βλέποντας το πικρό ύφος του.

-Όλα καλά; Μοιάζεις λίγο... τρομοκρατημένος, είπε με ψεύτικη ανησυχία.

-Φύγε. Κάθεται άλλος εδώ. Ο Τάσος μίλησε απότομα. Στην πραγματικότητα, η θέση δεν άνηκε σε κανέναν άλλο πέρα από την τσάντα του.

-Είμαι σίγουρος. Γέλασε ο Δημήτρης. Πως σε λένε; Ρώτησε πριν ο Τάσος προλάβει να υπερασπιστεί τον εαυτό του.

Ο Τάσος τον αγνόησε βρίζοντας σιγανά, με δικαιολογία το ότι η καθηγήτρια έλεγε πως είχε μια ανακοίνωση. Ο Δημήτρης σώπασε, παρόλο που δεν σταμάτησε να τον κοιτάζει, περιμένοντας απάντηση.

-Για το 2^ο τετράμηνο, θέλω να ετοιμάσετε μια εργασία ομαδικά.

Τα λόγια της καθηγήτριας προκάλεσαν αντιδράσεις μεταξύ των μαθητών, η καθηγήτρια όμως συνέχισε, ρίχνοντας την δεύτερη βόμβα σερί.

-Οι ομάδες θα είναι δυάδες ανά θρανίο.

Ο Τάσος ένωσε το αίμα του να ανεβαίνει στο κεφάλι και απόρησε ποιου ανθρώπου τις αμαρτίες πληρώνει. Δίπλα του, ο Δημήτρης έμοιαζε να το διασκεδάζει, γελώντας με την αντίδραση του διπλανού του.

Το μάθημα τελείωσε, αφού η φιλόλογος εξήγησε το θέμα της εργασίας, και ο Τάσος προσπάθησε να φύγει τρέχοντας από την τάξη. Προσπάθησε, αλλά ο Δημήτρης τον έπιασε απ' τον ώμο και τον έβαλε να ξανακαθίσει.

-Τι θες από μένα; Αντέδρασε ο Τάσος, κοιτώντας τον λοξά.

-Πες μου το νούμερό σου. Είπε το άλλο παιδί.

-Γιατί να το κάνω αυτό; Ο Τάσος πίστεψε πως μιλούσε σε κάποιον τρελό.

-Μα, για να κανονίσουμε πότε θα συναντηθούμε, για την εργασία φυσικά!

Δεν υπήρχε τρόπος ο Τάσος να αποφύγει αυτή την κατάσταση.

-Ό,τι πεις... Είπε ξεφυσώντας, καθώς έγραφε το νούμερο του στην άκρη του βιβλίου του Δημήτρη. Να περιμένεις μήνυμά μου!

-Αν το θυμηθώ... Είπε αυτός γελώντας.

-Δεν θα έχω πρόβλημα αν δεν το θυμηθείς! Του φώναξε νευριάζοντας άλλη μια φορά ο Τάσος, και έφυγε από την τάξη.

Αφού η συνάντηση κανονίστηκε για το ερχόμενο Σάββατο στο σπίτι του, ο Τάσος πίστεψε πως δεν θα χρειαζόταν να μιλήσει ξανά στον Δημήτρη μέχρι τότε. Η τύχη όμως δεν ήταν με το μέρος του, καθώς εκείνος δεν τον άφησε στιγμή μόνο όλη την εβδομάδα. Τον ακολουθούσε και, αν κρυβόταν για να τον αποφύγει, ο Δημήτρης με κάποιο τρόπο πάντα τον έβρισκε! Ο Τάσος απορούσε πώς κατάφερνε κάθε φορά να ανακαλύπτει τις κρυψώνες, όπου ούτε η πλειοψηφία των μαθητών και καθηγητών δεν γνώριζαν. Όσο οι μέρες περνούσαν, ο Τάσος συνήθιζε την παρουσία του Δημήτρη όλο και περισσότερο, πράγμα ανεξήγητο γι' αυτόν. Ποτέ του δεν ήταν καλός στο να κάνει φίλους και το μεγαλύτερο ποσοστό των

συμμαθητών του τον αντιπαθούσαν για την αδιαφορία που έδειχνε σε όσους προσπαθούσαν να τον πλησιάσουν. Η συμπεριφορά του Δημήτρη ήταν κάτι πολύ διαφορετικό από το συνηθισμένο για εκείνον. Στην αρχή, αρνούσαν να μιλήσει ή να απαντήσει στις ερωτήσεις του, αλλά η επιμονή του να ανακοινώνει την κάθε του σκέψη δημιούργησε μια ατμόσφαιρα οικειότητας. Ο Τάσος ένωθε άνετα, όσο και αν δεν το παραδεχόταν.

Το κουδούνι του διαμερίσματος χτύπησε. Πριν ανοίξει την πόρτα, ο Τάσος αναστέναξε, προετοιμάζοντας τον εαυτό του. Καθώς γυρνούσε το πόμολο, το κουδούνι χτύπησε άλλη μια φορά.

-Σου είναι πολύ δύσκολο να περιμένεις; Είπε ο Τάσος βλέποντας τον Δημήτρη, ο οποίος έμοιαζε πολύ ευχαριστημένος με την αντίδρασή του.

Ο Τάσος θεωρούσε πως ήταν κάπως τρομακτικό πόσο γρήγορα το άλλο παιδί είχε μάθει να προβλέπει την κάθε του αντίδραση.

-Τάσο, φίλε μου! Πόσο μου έλειψες! Ο Δημήτρης μίλησε δυνατά. Ο Τάσος αναστέναξε για άλλη μια φορά και άφησε τον Δημήτρη να περάσει.

-Το δωμάτιό μου είναι στο τέλος του διαδρόμου, είπε, αλλά ο Δημήτρης τον διέκοψε.

-Τι ωραία διακόσμηση! Αναφώνησε, κοιτώντας γύρω του ούτε στο ελάχιστο διακριτικά.

Ο Τάσος κοκκίνισε.

-Απλώς πέρνα στο δωμάτιό μου και περίμενε! Είπε και τον έσπρωξε προς αυτό, ενώ εκείνος γελούσε.

Ο Τάσος, σαν καλός οικοδεσπότης, σκόπευε να κεράσει κάτι τον Δημήτρη, αλλά αυτή τη στιγμή θα προτιμούσε απλώς να τον αφήσει νηστικό. Περνώντας στο δωμάτιό του με ένα πιάτο μπισκότα στο χέρι, είδε τον καλεσμένο του όρθιο να παρατηρεί την βιβλιοθήκη του.

-Δεν ανέφερες πως σου αρέσει η ποίηση. Είπε αυτός.

Ο Τάσος άφησε το πιάτο στο γραφείο του. Κανείς δεν ήξερε για την αγάπη του για την ποίηση, με μοναδική εξαίρεση τον πατέρα του και τώρα... τον Δημήτρη, ο οποίος κοιτούσε επίμονα κάτι στην βιβλιοθήκη εδώ και ώρα. Ήταν η μόνη κορνίζα στο δωμάτιό του, αυτή με μια παιδική φωτογραφία του στην αγκαλιά του πατέρα του. Ο Τάσος δεν είχε ξαναδεί τον Δημήτρη σοβαρό, και η ξαφνική αλλαγή στην διάθεσή του του δημιούργησε έναν κόμπο στο στομάχι.

-Μοιάζετε αγαπημένοι, εσύ και ο πατέρας σου. Χαίρομαι για σένα. Ο Δημήτρης χαμογέλασε με ειλικρίνεια, δεν κατάφερε όμως να κρύψει την στεναχώρια από το πρόσωπό του.

-Έγινε κάτι; Ο Τάσος ρώτησε ανήσυχα.

Ξαφνικά, ο Δημήτρης γέλασε.

-Όχι, όχι βέβαια! Και μένεις μαζί του, έτσι; Δεν τον είδα νωρίτερα.

-Ναι, απλώς δουλεύει. Ο Τάσος ξεπέρασε την στιγμιαία αμηχανία του και συνέχισε να μιλάει.

Η αλήθεια είναι πως δουλεύει συνέχεια αυτόν τον καιρό, είπε και κάθισε στο κρεβάτι του.

Συνειδητοποίησε πως ένιωθε άνετα μιλώντας έτσι με τον Δημήτρη. Κανείς δεν είχε ενδιαφερθεί προηγουμένως για τη ζωή του και ο ίδιος ήταν πάντα επιφυλακτικός με τους άλλους. Για πρώτη φορά ένιωσε πως κάποιος τον άκουγε πραγματικά.

-Το ίδιο... και ο μεγαλύτερος αδερφός μου, είπε με σοβαρό ύφος ο Δημήτρης.

-Ζείτε μόνοι σας; Ρώτησε ο Τάσος, ενώ κάθισαν και οι δυο στο κρεβάτι του.

-Ναι. Βασικά, όχι. Φροντίζουμε ένα κουτάβι, αυτό μετράει; Ο Δημήτρης γέλασε σιγανά, και ο Τάσος χαμογέλασε ακούγοντάς τον.

-Πάρε ένα μπισκότο. Ο Τάσος πήρε το παρατημένο πιάτο και το έφερε μπροστά στον Δημήτρη. Εκείνος έμεινε να τον κοιτάζει ανέκφραστος για λίγο, και άρχισε να γελάει δυνατά. Ο Τάσος,

ευχαριστημένος σκέφτηκε πως πέτυχε στο να ελαφρύνει την ατμόσφαιρα.

Τα δυο αγόρια κατέληξαν να μιλάνε για άσχετα πράγματα. Όταν πια είχε νυχτώσει, συνειδητοποίησαν πως δεν είχαν διαβάσει καν το θέμα της εργασίας για να την ξεκινήσουν, οπότε αποφάσισαν να μεταθέσουν την συνάντηση για την επόμενη μέρα στο σπίτι του Δημήτρη.

Τελικά, ο βαθμός που πήραν στην εργασία τους ήταν παραπάνω από ικανοποιητικός. Και αν οι συμμαθητές τους κοιτούσαν με απορία, ο Τάσος, ο οποίος είχε να χάσει μάθημα μια ολόκληρη εβδομάδα και δεν ήταν πια μόνος, τους αγνοούσε. Χάρη σε αυτή την αναπάντεχη γνωριμία, η ζωή του είχε πάρει στροφή προς το καλύτερο, ενώ πολύ σύντομα θα το παραδεχόταν κι ο ίδιος στον εαυτό του...

Άννα Στρούγγη

Το μυστικό του Τέλη

Ο Τέλης είναι ένας μαθητής που δεν τα πηγαίνει καλά στο σχολείο από τότε που έχασε τους γονείς του. Δεν έχει κανέναν άλλο για να τον φροντίσει, αφού οι γονείς του ήταν και οι δύο μοναχοπαίδια, οπότε πρέπει να δουλέψει για να τα βγάλει πέρα, με αποτέλεσμα να μην μπορεί να ανταπεξέλθει στα μαθήματα, όσο κι αν προσπαθεί. Ο Τέλης είναι πολύ ντροπαλός κάτι που τον δυσκόλεψε να ενημερώσει το σχολείο του για την εργασία του.

Μια ημέρα ηλιόλουστη, κατά τη διαδρομή του για το σχολείο, περπατούσε μισοκοιμισμένος λόγω της βάρδιάς του την προηγούμενη ημέρα. Τα ωράρια ήταν αρκετά κουραστικά γι' αυτόν, αφού πολλές φορές δεν προλάβαινε να κοιμηθεί, με αποτέλεσμα να πηγαίνει στο σχολείο άπνους. Έτσι και η σημερινή ημέρα ήταν μια από αυτές. Ενώ βάδιζε, εξουθενωμένος καθώς ήταν, στα λιθόστρωτα πεζοδρόμια, ένα ποδήλατο πέρασε ξαφνικά ξυστά από μπροστά του αγγίζοντας τον με φόρα. Τότε, η κοπέλα πάνω στο ποδήλατο σταμάτησε απότομα κι έτρεξε να ελέγξει εάν ο Τέλης ήταν καλά. Βέβαια, ο καημένος ο Τέλης, που τρόμαζε

εύκολα, ένιωσε σαν να είχε περάσει η ζωή του μπροστά απ' τα μάτια του.

-Είσαι καλά; Μήπως χτύπησες; Τον ρώτησε η κοπέλα ανήσυχη.

-Ναι ναι, εντάξει είμαι, μην ανησυχείς, είπε τάχα άνετος.

Εκείνη την στιγμή, κατάλαβε πως κάπου ήξερε αυτή τη φωνή, καθώς μέσα στο άγχος του δεν είχε προσέξει το πρόσωπο της κοπέλας με το ποδήλατο. Ήταν η Κασσάνδρα, η κοπέλα που του άρεσε. Σε κλάσματα δευτερολέπτου σήκωσε το βλέμμα του και αντίκρισε τα πανέμορφα μάτια της, γεμάτα άγχος και απορία.

-Α Τέλη, εσύ είσαι! Πάλι καλά! Χαίρομαι που δεν έπαθες κάτι! Είπε δείχνοντάς ανακούφιση.

Ο Τέλης, όμως, δεν έδινε σημασία στα λόγια της, τον ένοιαζε που επιτέλους τον πρόσεξε. Αλλά όσο κι αν προσπαθούσε η Κασσάνδρα να τον συνεφέρει στην πραγματικότητα, αυτός δεν την παρακολουθούσε .

«Ντριιν», ακούστηκε το κουδούνι του σχολείου. Τότε συνήλθε.

-Ωχ! Πρέπει να φύγω, είπε βιαστικά

-Γεια σου, Τέλη! Του φώναξε ανεβαίνοντας στο ποδήλατό της.

-Γεια, είπε σιγανά και προχώρησε.

Οι ώρες κύλησαν αργά και βασανιστικά, το σχολικό ωράριο τελείωσε και έφτασε η ώρα, όπου ο Τέλης ετοιμαζόταν για να πάει στη δουλειά του. Φόρεσε το λευκό πουκάμισο, το μαύρο παντελόνι της ενδυμασίας με την οποία έπρεπε να παρουσιάζεται και έφυγε τρέχοντας, γιατί αλλιώς θα έχανε το λεωφορείο.

Ευτυχώς γι' αυτόν έφτασε στην ώρα του εκεί, φόρεσε την ποδιά του και καρφίτωσε το ταμπελάκι με το όνομά του στο πουκάμισό του.

Κατά τις εννιά και τέταρτο, ένα γνώριμο πρόσωπο έκανε εμφάνιση στο μαγαζί ,αλλά όχι μόνο του. Ήταν η Κασσάνδρα με τους γονείς της.

Ο Τέλης μόλις την αντίκρισε ,πανικοβλήθηκε και έτρεξε πίσω από τον πάγκο για να κρυφτεί . Εκείνη τη στιγμή εμφανίστηκε ακριβώς μπροστά του ένας συνάδελφός του, ο Άκης.

-Ε, Άκη, μου κάνεις μια χάρη; Ψιθύρισε. Βλέπεις την κοπέλα εκεί πέρα;

-Ναι.

-Μπορείς να την εξυπηρετήσεις;

-Συγγνώμη, αλλά φοβάμαι πως δεν μπορώ, είπε κοιτώντας ένα άλλο τραπέζι που του είχε κάνει νόημα.

Έτσι λοιπόν, δεν είχε άλλη επιλογή από το να πλησιάσει στο τραπέζι της. Όταν η Κασσάνδρα παρατήρησε το κοκκινομάλλικο αγόρι να πλησιάζει δεν μπορούσε να πιστέψει στα μάτια της. Ο Τέλης, ντροπιασμένος καθώς ήταν, σήκωσε το βλέμμα του από το πάτωμα και κοίταξε πρώτα την κοπέλα, έπειτα τους γονείς της.

-Είστε έτοιμοι να παραγγείλετε; ρώτησε δειλά .

Η βραδιά ήταν σχετικά αμήχανη για τους δύο νέους, αλλά ακόμη πιο αμήχανη η ημέρα που θα ακολουθούσε. Ο ένας δεν μίλησε στον άλλο κατά τη διάρκεια του μαθήματος. Την τρίτη ώρα μετά το διάλειμμα, συνέβη κάτι το αναπάντεχο. Ο καθηγητής του μετέφερε την εντολή του Λυκειάρχη ότι έπρεπε να πάει επειγόντως στο γραφείο του.

Ο Τέλης σηκώθηκε από τη θέση του και κατευθύνθηκε προς το γραφείο του Λυκειάρχη. Μόλις έφτασε, χτύπησε ελαφριά την πόρτα.

-Με ζητήσατε, κύριε;

-Ναι, Παλαστρατή, πέρασε, κάθισε. Κάποιος μου ανέφερε ότι εργάζεσαι, αλλά θα ήθελα να ρωτήσω κι εσένα τον ίδιο για να βεβαιωθώ.

-Είναι αλήθεια, κύριε, πώς έχοντας μείνει ολομόναχος μετά τον χαμό των γονιών μου, έπρεπε με κάποιο τρόπο να τα βγάλω πέρα.

Ο Λυκειάρχης τον πλησίασε και τον αγκάλιασε σφιχτά. Πόσο καιρό είχε να τον αγκαλιάσει κάποιος!

Ο Τέλης συνέχισε το Λύκειο και αποφάσισε πως ήθελε να σπουδάσει μικροβιολογία. Αναπλήρωσε με εξαντλητικό διάβασμα τα μαθήματα που είχε χάσει και πέρασε στην σχολή των ονείρων του, παραμένοντας καλός φίλος της Κασσάνδρας.

Χρύσα Ράμου

ΜΕ ΑΦΟΡΜΗ ΔΙΔΑΚΤΙΚΗ ΕΠΙΣΚΕΨΗ ΣΕ ΕΚΘΕΣΗ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑΣ

Απόφαση ζωής

Ήμουν θυμάμαι οχτώ ετών. Σε μια εκδρομή μας στη Θεσσαλονίκη με την οικογένειά μου επισκέφτηκα το Μουσείο Φωτογραφίας. Καθώς πηγαίναμε, θυμάμαι το πόσο ενθουσιασμένοι ήταν όλοι. Όλοι, εκτός από εμένα. Να βλέπετε ... ποτέ δεν μου άρεσαν τα Μουσεία, τα θεωρούσα βαρετά. Θυμάμαι κάθε λεπτό της κουραστικής διαδρομής που ρωτούσα πότε φτάνουμε και η απάντηση της μαμάς ήταν σταθερή: «Μην γκρινιάζεις βρε Σοφίτσα μου, σε λίγο θα βρισκόμαστε εκεί».

Εκείνη η ημέρα ήταν για εμένα η μέρα η οποία μου άλλαξε τη ζωή. Είχα πάρει μια σταθερή απόφαση για τον μέλλον μου. Μπορεί να ήμουν μικρή αλλά, όταν παίρνω μια απόφαση, ακόμη και τώρα, δύσκολα τη βγάζω από το νου μου. Σκέφτομαι συνέχεια πώς θα την υλοποιήσω.

Μόλις μπήκα μέσα στο Μουσείο, αντίκρισα αυτό που για εμένα ήταν ο παράδεισος, ένα μέρος γεμάτο με ασπρόμαυρες αλλά εντυπωσιακές φωτογραφίες που μπορούσα να κοιτάω για ώρες.

Ένιωθα ότι ζωντάνευαν μπροστά μου οι ζωές των ανθρώπων αλλά και ότι έβλεπα πράγματα που ίσως δεν θα μπορούσα να τα παρατηρήσω στην πραγματική ζωή. Κι όλα αυτά μέσα από μία εικόνα, κάτι που για εμένα ήταν πρωτόγνωρο.

Από εκεί που είχα ζαλίσει τους γονείς μου ότι δεν ήθελα να πάω έγινε το μέρος στο οποίο ένιωσα θαυμασμό για όλα τα έργα που υπήρχαν στο χώρο τριγύρω μου.

Εκείνη την μέρα ήξερα τι ήταν της μοίρας μου γραφτό, αλλά και το μέλλον που με περίμενε. Η φωτογραφία.

Δήμητρα Διβάνη

ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ ΜΕ ΕΛΕΥΘΕΡΟ ΘΕΜΑ ΜΕ ΑΦΟΡΜΗ ΤΗ ΣΥΜΜΕΤΟΧΗ ΣΕ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΚΟ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟ

Ψάξε, ψάξε δε θα τον βρεις!

Ήταν ένα συνηθισμένο απόγευμα στην Αλόνησο, το νησί που μεγάλωσα και έμεινα μέχρι τα επτά μου χρόνια. Η άνοιξη στο νησί πάντα είναι λίγο βροχερή και η δροσιά αρκετή, ώστε να μην φορέσουμε ακόμη τα καλοκαιρινά μας. Μια μέρα αποφασίσαμε εγώ με την αδερφή μου και τα ξαδέρφια μου να πάμε για περίπατο.

Η αδερφή μου, η Μαρία έχει την ίδια ηλικία με τον μεγαλύτερό μας ξάδερφο, τον Παναγιώτη. Παρόλο που είναι «μεγάλοι» θέλουν να κάνουν βόλτες και να περνάνε χρόνο με εμάς, τα μικρότερα. Ακόμα και ο μικρός μου ξάδερφος, ο Δημήτρης είναι μέλος αυτής της ωραίας παρέας που έχουμε φτιάξει. Βέβαια, ο καθένας από εμάς λειτουργεί στην παρέα σύμφωνα με το χαρακτήρα του. Για παράδειγμα η Μαρία, απολαμβάνει τη βόλτα της στη φύση και λατρεύει να δοκιμάζει φρούτα από θάμνους ή δέντρα. Ο Παναγιώτης είναι υπερβολικά ήρεμος και δεν πανικοβάλλεται εύκολα σε δύσκολες στιγμές. Επίσης, του αρέσει να πειράζει τον Δημήτρη με λόγια αλλά και με πράξεις. Από την άλλη, εγώ, η Αγγελική χαίρομαι υπερβολικά, όταν βρίσκομαι με τον Δημήτρη σε ό,τι κάνουμε, διότι τον βλέπω σαν μικρό μου αδερφό. Τέλος, ο Δημήτρης είναι πολύ ζωηρός και του αρέσει να κοροϊδεύει εμάς, ακόμα και τους γονείς του. Όταν βρισκόμαστε και οι τέσσερις, είμαστε πάντα χαρούμενοι. Κάθε καλοκαίρι τα απογεύματα πηγαίνουμε μπάνιο σε διαφορετικές παραλίες είτε μεγάλες είτε μικρές και για διασκέδαση. Άλλοτε πάλι κάνουμε βόλτες σε μονοπάτια.

Σε μια τέτοια βόλτα ένα ανοιξιάτικο απόγευμα, ζήσαμε μια αξέχαστη περιπέτεια στο μονοπάτι Άγιοι Ανάργυροι.

- Είστε έτοιμοι για δράση; Αναφώνησα.
- Ναι! Γιούπι! Φώναξε με ενθουσιασμό ο Δημήτρης.

Έτσι αναχωρήσαμε για την βόλτα μας στο δάσος. Στη διαδρομή αντικρίζαμε ψηλά και καταπράσινα δέντρα και σε ξέφωτα τη θάλασσα. Ήταν τόσο όμορφα και γαλήνια! Θυμάμαι πως σιωπούσαμε για να ακούσουμε την ορχήστρα των πουλιών. Ο δρόμος μάς έβγαλε σε ένα γραφικό, μικρό, πέτρινο εκκλησάκι με θέα τη θάλασσα. Εκεί θεωρήσαμε ότι θα ήταν το καταλληλότερο μέρος για να πάρουμε μια ανάσα στα πεζούλια. Είχαμε φέρει μαζί μας και σνακς για να φάμε. Θα μπορούσα να μείνω εκεί για πάντα και να βλέπω τη θάλασσα που φαινόταν τόσο ήρεμη και απέραντη!

-Νομίζω πως ξεκουραστήκαμε αρκετά, τι λέτε συνεχίζουμε; Ρώτησε η Μαρία. Και συνεχίσαμε τη πορεία μας... Εκεί όπου περπατούσαμε είχε πολλές λακκούβες με λάσπη αλλά και πέτρες κάποιες φορές μεγάλες που έκανε δύσκολη την πορεία μας. Ξαφνικά...

-Και για πες Δημήτρη τι σε εντυπωσίασε περισσότερο μέχρι στιγμής; Ρώτησα εγώ γεμάτη περιέργεια. Αλλά δεν ακούστηκε καμία απάντηση. Ησυχία.

-Δημήτρη; Ο Δημήτρης δε βρισκόταν δίπλα μου. Είχε εξαφανιστεί. Τότε αρχίσαμε όλοι να ανησυχούμε και περισσότερο ο Παναγιώτης.

-Σας το είπα ότι πρέπει να έχουμε κάποιον μεγάλο να μας συνοδεύει, είπε γεμάτος πανικό ο μεγάλος μου ξάδελφος.

-Μην ανησυχείς Παναγιώτη, θα τον βρούμε τον Δημήτρη, ώσπου να τελειώσει η βόλτα, αποκρίθηκα.

-Και άμα πήγε κάπου πολύ πιο μακριά από εδώ; Ρώτησε με φόβο η Μαρία.

-Ξέρετε κάτι; Θα τον ψάξουμε, τι λέτε; Πρότεινα έχοντας ανακτήσει το θάρρος μου, αφού στην αρχή είχα φοβηθεί μήπως έχει χαθεί για πάντα.

-Ας κάνουμε μια προσπάθεια! Απάντησε με θάρρος ο Παναγιώτης. Κι έτσι αρχίσαμε το ψάξιμο. Η Μαρία κοιτούσε πίσω από τα δέντρα, εγώ πίσω από το εκκλησάκι και ο Παναγιώτης άρχισε να φωνάζει δυνατά το όνομά του μήπως φανερωθεί. Μετά από πολύ ψάξιμο είχε σχεδόν σκοτεινιάσει και έπρεπε να επιστρέψουμε.

-Και τώρα τι; Δε μπορούμε να φύγουμε χωρίς τον Δημήτρη και χωρίς να ξέρουμε που είναι, είτε μέσα στη θλίψη του ο Παναγιώτης.

-Χα χα! Σας κορόιδεψα για τα καλά ε; Ξαφνικά ο Δημήτρης εμφανίστηκε μπροστά μας!

-Πω ρε Δημήτρη μας τρόμαξες, νομίζαμε ότι δε θα σε ξαναβλέπαμε! Είπαμε ταυτόχρονα εγώ με τη Μαρία.

-Είσαι με τα καλά σου, Δημήτρη; Ρώτησε ο Παναγιώτης έτοιμος να του ορμήξει.

-Συγγνώμη, αν σας στεναχώρησα, που νομίζατε ότι με χάσατε, απλά ήθελα να παίξουμε!

-Δε πειράζει, σε συγχωρούμε, αλλά που ήσουν τόση ώρα; Είπα γελώντας.

-Βρήκα μια μυστική κρυψώνα και αποφάσισα να κρυφτώ για να ψάξετε να με βρείτε. Μας την έδειξε κιόλας. Ήταν απίθανο να τον βρίσκαμε εκεί!

Αυτή η βόλτα στο δάσος τελείωσε με χαρά, ανακούφιση και γέλιο. Την επόμενη μέρα συμφωνήσαμε πως θα έπρεπε να έχουμε και οι τρεις τα μάτια μας δεκατέσσερα μην μας ξεγελάσει πάλι ο Δημήτρης...

Αγγελική Καλογιάννη

“Κι αν...”

Οι πρώτες ακτίνες φωτός άγγιξαν το πρόσωπο μου. Μα καλά! Η Ήρα είχε ξυπνήσει τόσο νωρίς και τράβηξε τις κουρτίνες;

-Ήρα ! Ήρα! Άρχισα να φωνάζω, όμως καμία απάντηση. Αχ αυτή η γυναίκα! Δεν ξέρει να κάνει τίποτα σωστά!

Βγήκα έξω στον μεγάλο κήπο του παλατιού μου, όπου λίγο πιο πέρα ήταν ο Ερμής.

-Ερμή! Ερμή! Έλα πες μου τα νέα των ανθρώπων.

Ματιά δεν μου έριξε. Ε Λ Ε Ο Σ ! Με ανάγκασε να πάω μέχρι εκεί να του μιλήσω.

- Μα καλά φτερωτέ μου, κουφός είσαι; Σε διατάζει ο βασιλιάς όλων να έρθεις και εσύ δεν του δίνεις ούτε λίγη σημασία;

-Συγγνώμη, Δία, αλλά υπακούω μόνο στις διαταγές της βασίλισσας...

-Μου κάνεις πλάκα Ερμή; Πολλά κέφια έχεις πρωινιάτικα. Ποια βασίλισσα; Εγώ είμαι ο βασιλιάς.

-Νομίζω πως κάνεις κάποιο λάθος. Τώρα μην σπαταλάς άλλο τον χρόνο μου. Έχω και δουλειές.

- Λάθος; Χρόνο; Δουλειές; Τι είναι αυτά που λες; Τρελάθηκες; Όσοι δεν με υπακούνε θα υποστούν και τις συνέπειες! Είπα και πήγα να ρίξω ένα σύννεφο βροχής και κεραυνών στα φτερά του Ερμή, για να του δείξω εγώ τι πάει να πει Ζευς. Στην προσπάθεια μου αυτή, όμως, το μόνο που βγήκε τελικά ήταν ένα συννεφάκι, που μετά βίας έβγαλε μερικές ψιχάλες. Τί έχω πάθει; Που είναι οι δυνάμεις μου; Ίσως είναι ακόμη πρωί. Ας πάω για λίγη αμβροσία και λίγο νέκταρ...

Όταν μπήκα στην αίθουσα φαγητού, όλες οι θεές ήταν μαζεμένες στο τραπέζι που καθόμουν κάθε μέρα εγώ με τους θεούς. Στον θρόνο μου καθόταν η Ήρα που έσπαγε πλάκα με τις υπόλοιπες θεές.

-Βρε βρε καλώς τον! Έλα κάτσε δίπλα μου! Σου κρατούσα θέση τόση ώρα, είπε, μόλις με πήρε είδηση.

Αυτό ήταν κάπως γλυκό και περίεργο ταυτόχρονα. Μου είχε κρατήσει θέση και μάλιστα δίπλα της. Εγώ ποτέ δεν της κρατούσα θέση. Αυτή κάθε φορά καθόταν στην γωνία του τραπεζιού, μόνη της. Πήγα κοντά της. Το έριξα στο νέκταρ και την αμβροσία μπας και πάρω λίγο τα πάνω μου, αλλά τίποτα. Τι μου συνέβαινε; Ένιωθα αδύναμος όταν ξαφνικά ο Ποσειδώνας με ρώτησε:

-Πώς νιώθεις τώρα Δία που δεν έχεις πλέον τις θεϊκές σου δυνάμεις;

- Τι εννοείς;

-Μα καλά δεν το έχεις πάρει χαμπάρι; Οι θεές! Κάποια σου πήρε σχεδόν όλη την δύναμη! Είπε, ενώ παράλληλα ακούστηκαν δυνατά γέλια.

Δεν είχα πλέον τις δυνάμεις μου, όμως δεν μπορούσα να πω κάτι! Ποιος ξέρει τι να έχουν βάλει στο μυαλό τους αυτές οι θεές; Άραγε ποια το έκανε; Ποια μου πήρε τις δυνάμεις;

Κι αν ήταν η Άρτεμις; Μια φορά είχαμε πάει μαζί για κυνήγι και σκότωσα το αγαπημένο της ελάφι και μάλλον τώρα θα ήθελε να με εκδικηθεί.

Κι αν ήταν η Αφροδίτη; Να...πριν λίγο καιρό της είχα πει πως δεν θα είναι ποτέ αρκετά όμορφη και δεν της αξίζει ο τίτλος “Θεά της ομορφιάς”.

Κι αν ήταν η Εστία; Κάποια στιγμή στο παρελθόν όταν πήγα στο δωμάτιο της, της είπα πως δεν το έχει ποτέ όμορφο και νοικοκυρεμένο.

Κι αν ήταν η Αθηνά; Μια φορά είχα πάρει την σοφή της κουκουβάγια και άρχισα να της βγάζω ένα-ένα τα μαγικά, χρυσά φτερά της. Εκείνη την ημέρα η Αθηνά θύμωσε πολύ.

Κι αν ήταν η Δήμητρα; Εντάξει, σιγά! Στο παρελθόν είχα πει πως δεν της αξίζει να είναι Θεά της Γεωργίας, γιατί μια μέρα είχε ξεχάσει να ποτίσει τα φυτά.

Κι αν ήταν η Ήρα; Τον τελευταίο καιρό μαλώνουμε συνεχώς για τα πάντα. Μάλιστα πριν λίγες μέρες για χάρη της Θέτιδας την απείλησα κιόλας! Λες για αυτό να έχει θυμώσει τώρα και να μου πήρε τις δυνάμεις;

Τώρα που τα λέμε σε όλες έχω κάνει κάτι. Αλλά δεν φταίω εγώ. Αυτές με προκαλούν και τρελαίνομαι! Αλλά τώρα δεν μπορώ να κάνω τίποτα. Είμαι αδύναμος.

Ο μόνος τρόπος για να πάρω πίσω την εξουσία και την δύναμή μου είναι να βρω ποια θεά μου τα πήρε και να απαιτήσω να μου τα επιστρέψει. Μήπως να μην είμαι τόσο κακός; Ναι καλά... αυτό δεν είναι ωραίο! Πρέπει άραγε να δείχνω θυμωμένος ή απλά να

ακολουθήσω υπάκουα το πρόγραμμα της ημέρας μπας και με λυπηθούν καθόλου;

Η ημέρα τελικά δεν εξελίχθηκε, όπως ακριβώς την περίμενα. Οι θεές την έκαναν να φαίνεται ευχάριστη και μάλιστα χωρίς καμία σύγκρουση! Τελικά ίσως ήταν και λίγο καλύτερες από μένα στην διασκέδαση.

Η ώρα του βραδινού είχε φτάσει. Η συζήτηση που αναπτύσσαμε αφορούσε κυρίως, τα νέα του Τρωικού πολέμου μέχρι που κάποια στιγμή η Ήρα με ρώτησε:

-Εσύ Δία τί πιστεύεις; Λες να λήξει σύντομα όλο αυτό;

-Εγώ; Τι πιστεύω; Εγώ δεν έχω ρωτήσει ποτέ την γνώμη σου! Εσύ γιατί θέλεις να μάθεις την δική μου;

-Μα Δία μου! Για όλα υπάρχει η πρώτη φορά! είπε χαμογελώντας.

-Δεν ξέρω....είπα

Αργότερα σηκώθηκα για να κάνω μια πρόποση.

-Πραγματικά όσο θυμωμένος και αν ήμουν στην αρχή για τις δυνάμεις που έχασα, τώρα το ξεπληρώνετε...Ίσως εσείς οι θεές διοικείτε το βασίλειο καλύτερα από εμένα!....Πάντως θέλω να ζητήσω συγγνώμη από την Άρτεμη για το ελάφι.....Συγγνώμη Αφροδίτη! Καμία δεν είναι όμοιά σου ούτε στην κλάση ούτε στο ανάστημα... Εστία, εσύ έχεις πραγματικά το πιο όμορφο δωμάτιο από όλους... Αθηνά, ειλικρινά λυπάμαι για την κουκουβάγια σου.... Δήμητρα, εσύ πάντα φροντίζεις τα φυτά... Τέλος, Ήρα μου , πολλές συγγνώμες για τον αυταρχισμό και τα νεύρα μου. Αυτά κι αν είναι ασυγχώρητα!

Όλες οι θεές κοιτάχτηκαν. Σηκώθηκε η Ήρα.....

Ξαφνικά όλα εξαφανίστηκαν! Οι θεές, οι θεοί, το παλάτι, το τραπέζι! Ένωσα να πέφτω! Έπεφτα, έπεφτα μέχρι που φάνηκε ένα φως. Είμαι νεκρός; Μα τι λέω; Αφού είμαι Θεός! Είμαι αθάνατος!

Άνοιξα τα μάτια μου. Τί στο καλό συνέβη; Κοίταξα τριγύρω. Ήμουν στο δώμα μου. Στο ανάκλιτρό μου. Το φως που είχα δει

ήταν ο ήλιος από τα παράθυρα. Η Ήρα ήταν εκεί και άνοιγε τις κουρτίνες. Όταν πήρε είδηση πως ξύπνησα γύρισε και μου είπε:

-Μπα! Ξύπνησες; Παρακοιμήθηκες. Άντε ντύσου και έλα για πρωινό. Θέλουμε να σου μιλήσουμε με τις υπόλοιπες θεές.

Ωχ! Το προηγούμενο ήταν όνειρο, όμως αυτό που ζούσα τώρα ήταν πραγματικότητα!!! Τι να ήθελαν οι θεές; Κι αν έγινε κάτι; Κι αν είναι θυμωμένες; Κι αν ξέρουν κάτι που εγώ δε ξέρω; Κι αν θέλουν εκδίκηση τελικά; Κι αν....Κι αν..... Κι αν.....

Νικολέττα Ουτσκούνη

«Ο Θοδωρής»(ΕΠΑΙΝΟΣ Β' ΣΕ ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟ)

Ο Κόλια ξύπνησε από τον διαπεραστικό ήχο που έκανε το ξυπνητήρι του δονούμενο. Τα ψηφία που υποδήλωναν την ώρα φώτιζαν και το κόκκινο χρώμα τους σχεδόν φωσφόριζε μέσα στο μισοσκόταδο του δωματίου.

06:00 π.μ.

Αυτό ήταν αρκετό για να κάνει τον Κόλια να τιναχτεί καθιστός στο κρεβάτι του. Γύρισε προς το καλυμμένο με μια σκουρόχρωμη κουρτίνα, παράθυρο δίπλα του.

Τράβηξε την κουρτίνα και αχνό φως χύθηκε στο μικρό δωμάτιο. Τα πυκνά, γκρίζα σύννεφα στον ουρανό έμοιαζαν να εκπέμπουν το δικό τους φως. Αχνό και αδύναμο.

Πέταξε τα σκεπάσματα από πάνω του και γύρισε στο πλάι ψάχνοντας τις παντόφλες του. Αφού τις φόρεσε, σηκώθηκε και, διασχίζοντας το μικρό, γκρίζο και σκοτεινό σαν τον ουρανό δωμάτιό του έφτασε στην πόρτα. Την άνοιξε και βγήκε στον μισοσκοτεινό διάδρομο.

Σιωπή.

Σκέφτηκε ότι οι γονείς του θα είχαν κιόλας φύγει για τη δουλειά τους. Ο πατέρας του ήταν Έλληνας και η μητέρα του Ρωσίδα και, είχαν μετακομίσει πρόσφατα στην Ελλάδα λόγω της δουλειάς τους.

Ο Κόλια, παρόλο που είχε ζήσει όλη του τη ζωή στη Ρωσία, ήξερε καλά ελληνικά λόγω του πατέρα του -αν και τα μιλούσε με μια αρκετά βαριά προφορά. Φέτος θα πήγαινε σε ελληνικό σχολείο για πρώτη φορά στη ζωή του και ένιωθε κάπως άβολα, αν και προσπαθούσε να μην το δείχνει.

Πήγε στο μπάνιο και βγήκε μετά από περίπου δέκα λεπτά, έτοιμος για το σχολείο. Είχε χτενίσει τα ασυνήθιστα ξανθά μαλλιά του και είχε πλέξει την ουρίτσα στο πίσω μέρος του κεφαλιού του σε μια περιποιημένη πλεξούδα. Φορούσε το αγαπημένο του πουλόβερ το οποίο είχε κεντημένα πουλιά πάνω του.

Φόρεσε τα ορειβατικά του μποτάκια -αυτά με τη γούνινη επένδυση. Ξεκινούσε σχολείο στα μέσα της χρονιάς και, παρόλο που πλησίαζε η άνοιξη, το κρύο ήταν ακόμη τσουχτερό και σε συνδυασμό με την υγρασία γινόταν αρκετά ενοχλητικό. Πήρε το παλτό του από τον καλόγερο δίπλα στην είσοδο του διαμερίσματος και το φόρεσε. Πέρασε τα λουριά της σάκας του στους ώμους του και άρπαξε στα γρήγορα και μια φέτα ψωμί του τοστ μαζί με λίγο κίτρινο τυρί για να φάει στο δρόμο, αφού δεν είχε χρόνο για να φάει ένα κανονικό πρωινό. Αν ήθελε να προλάβει το σχολικό λεωφορείο, έπρεπε να κάνει γρήγορα.

Βγαίνοντας από την πολυκατοικία, ο κρύος αέρας τον ξύπνησε για τα καλά. Με βήμα ταχύ, ξεκίνησε για τη στάση του σχολικού.

Περίμενε για κάνα πεντάλεπτο μέχρι να έρθει το σχολικό. Μόλις οι πόρτες άνοιξαν, ο Κόλια πήδηξε μέσα.

Βρέθηκε αντιμέτωπος με ένα τσούρμο παιδιών τα οποία μιλούσαν, γελούσαν και δείχναν τις οθόνες των κινητών τους σχολιάζοντας ή γελώντας. Κανά δύο παιδιά γύρισαν να τον κοιτάξουν στιγμιαία, πριν ξαναγυρίσουν σε αυτό που έκαναν. Όλες οι πίσω θέσεις του λεωφορείου ήταν πιασμένες. Γύρισε το βλέμμα του και άρχισε να κοιτάζει στις θέσεις από τη μέση και μπροστά. Όσο πιο μπροστά πήγαιναν οι θέσεις, τόσο λιγότερα παιδιά υπήρχαν.

Ο οδηγός του έκανε ένα βαριεστημένο νόημα να καθίσει, για να ξεκινήσει το λεωφορείο. Ο Κόλια βιαστικά κάθισε στην πρώτη θέση που βρήκε κενή από τη μεριά του διαδρόμου. Μόλις κάθισε

και άφησε την τσάντα του να πέσει στα πόδια του, αισθάνθηκε μια άλλη παρουσία δίπλα του. Γύρισε να κοιτάξει.

Δίπλα του καθόταν ένα άλλο αγόρι, συνομήλικός του λογικά, σκέφτηκε. Είχε μαύρα, ίσια, μακριά μαλλιά, τα οποία του έφταναν λίγο πάνω από τους ώμους. Ένα τσουλούφι του έπεφτε στο πρόσωπο αλλά δεν φαινόταν να τον νοιάζει. Τα κατάμαυρα μαλλιά του έρχονταν σε αντίθεση με το πολύ χλωμό δέρμα του και τα μάτια του είχαν μια πολύ περίεργη απόχρωση του μπλε. Φορούσε ένα λευκό πουκάμισο με ένα κρεμ πουλόβερ από πάνω και σκούρο μπλε παντελόνι. Φορούσε κι αυτός μποτάκια, παρόμοια με του Κόλια, και το σύνολο συμπλήρωνε ένα κατάλευκο ζεστό παλτό, που φαινόταν ό,τι πρέπει για το κρύο.

Το αγόρι φαινόταν απορροφημένο διαβάζοντας το βιβλίο που κρατούσε και δεν έδειχνε να τον έχει πάρει είδηση. Μόλις όμως ο Κόλια, απογοητευμένος από την αδιαφορία του άλλου, πήγε να γυρίσει αλλού, ένιωσε το βλέμμα του άλλου καρφωμένο επάνω του. Γύρισε λοιπόν να τον κοιτάξει.

Αμηχανία.

-Γεια, είπε ο Κόλια.

Ο άλλος τον κοίταξε για λίγο και ύστερα απάντησε με φωνή σχεδόν παγερή:

-Γεια.

Άβολη σιωπή.

-Με λένε Νικολάι, είπε χαμογελώντας στον διπλανό του, αλλά με φωνάζουν Κόλια.

Κάτι έλαμψε στα μάτια του αγοριού που γύρισε να τον κοιτάξει.

-Είμαι καινούργιος εδώ, ήρθα από τη Ρωσία.

-Το ξέρω, του απάντησε ο διπλανός του.

-Πώς;

-Εύκολα. Το αγόρι τον κοίταξε ντροπαλά, με μια γλυκιά έκφραση.

Δεν σε έχω ξαναδεί στο σχολείο, συνέχισε, ούτε έχω ξανακούσει το όνομά σου. Ήρθες στα μέσα της χρονιάς, που σημαίνει ότι πρέπει να μετακόμισες πρόσφατα στην περιοχή. Επίσης, παρόλο που μιλάς τη γλώσσα φαίνεται σαν να μην την έχεις εξασκήσει και πολύ, και η προφορά σου είναι αρκετά έντονη και είναι εύκολο να καταλάβει κανείς ότι είσαι από τη Ρωσία. Οπότε η υπόθεσή μου είναι ότι μετακομίσατε λόγω της δουλειάς των γονιών σου και ότι ο ένας από τους δύο πρέπει να είναι Έλληνας, αν κρίνω από το πόσο καλά μιλάς τη γλώσσα. Και αν κρίνω από τα χρώματά σου, ο συνομιλητής του έκανε μια αόριστη χειρονομία δείχνοντας τον Νικολάι, ο άλλος είναι Ρώσος. Βλέποντας όμως την ταμπέλα στην τσάντα σου η οποία γράφει «Νικολάι Γρηγορίου» είμαι σχεδόν σίγουρος ότι ο πατέρας σου είναι Έλληνας και η μητέρα σου Ρωσίδα.

-Ουάου! Ο Νικολάι τον κοίταξε εκστασιασμένος. Τι είσαι; Μάγος;

Ο άλλος τον κοίταξε ντροπαλά και τα μάγουλά του πήραν μια όμορφη, ροδαλή απόχρωση.

-Δεν είναι τόσο δύσκολο, αλήθεια. Απλώς συνδύασα τα στοιχεία που είχα και με βάση τη λογική κατέληξα σε ένα αποτέλεσμα.

-Και πάλι όμως, ήταν κουλ. Ο Κόλια δεν μπορούσε να κρύψει το χαμόγελό του.

-Ευχαριστώ!

-Πώς σε λένε;

-Θοδωρή. Θοδωρής Δημητρίου. Και η δική μου μητέρα είναι από τη Ρωσία.

Πέρασαν όλο το υπόλοιπο της διαδρομής συζητώντας και ο Κόλια δεν μπορούσε να κρύψει τη χαρά του στην προοπτική να γίνουν φίλοι με τον Θοδωρή και να μιλάνε έτσι μαζί συνέχεια. Το αγόρι είχε στην «αύρα» του κάτι που τον έκανε να νιώθει ασυνήθιστα άνετα και ανυπομονούσε να μάθει κι άλλα για αυτόν τον νέο φίλο, τον πρώτο του φίλο σε αυτή του τη νέα ζωή.

Αλίκη Τοπάλη

Τα Χριστούγεννα που ονειρεύτηκα

Βράδυ. Τα αστέρια έξω λάμπουν σαν μικρά κεράκια. Το μαύρο πέπλο της νύχτας σκεπάζει ευλαβικά τα μικρά σπιτάκια. Το φεγγάρι φωτίζει απαλά και έτσι βοηθάει το μικρό κορίτσι να κοιμηθεί. Η μικρή Βηθλεέμ συνήθως δυσκολευόταν να κοιμηθεί. Κρύωνε και τα μπαλωμένα γεμάτα σκόνη ρούχα της δεν την σκέπαζαν αρκετά ,ώστε να μην τρέμει.

Είναι βράδυ Χριστουγέννων. Τα όμορφα χρώματα, περιλούζουν τον τόπο. Οι μυρωδιές αμέτρητες. Οικογένειες μαζεμένες γύρω από το τραπέζι να τρώνε κάθε λογής λιχουδιές και γέλια να ακούγονται από παντού. Εκείνη, στη μέση του τραπεζιού, ντυμένη με το καλό άσπρο φόρεμά της, κρατώντας έναν κουραμπιέ στο χέρι να χαμογελάει ευτυχισμένη. Ευτυχισμένη, που έχει τους γονείς της δίπλα της, να την αγαπάνε και να την προσέχουν...

Ευπνά. Κοιτά απότομα το σκοτεινό δωμάτιο όπου κοιμάται. Όλα ήταν ένα ωραίο όνειρο. Τώρα το μόνο πράγμα που βλέπει είναι ένα εγκαταλελειμμένο δωμάτιο γεμάτο σκόνη και απελπισία. Σηκώνεται. Της είναι δύσκολο να το κάνει καθώς τα πόδια της την κρατάνε με δυσκολία από την πείνα. Έξω από το παράθυρο τα πράγματα φαίνονται εξωπραγματικά. Είναι όλα, όπως στο όνειρο. Φωτεινά και ζεστά...

Ξαφνικά τα μάτια της θολώνουν. Θυμάται ότι έχει καιρό να φάει. Κοιτά ξανά το σκοτεινό δωμάτιο, αυτή τη φορά με πείνα. Κάνει ησυχία. Προσπαθεί να αφουγκραστεί. Ένα σπίτι εγκαταλελειμμένο τόσα χρόνια δεν είναι δυνατόν να μην έχει ποντίκια, σκέφτεται. Και τότε το ακούει. Το μυαλό της θολώνει. Δεν ξέρει τι κάνει και πεινά. Τα μάτια της γυαλίζουν σαν αρπακτικού που εντόπισε το θήραμά του. Ορμά απότομα στην γωνία που το είδε. Σύννεφα σκόνης πετάγονται παντού. Η τελευταία ευκαιρία της για επιβίωση χάθηκε. Αρχίζει να ζαλίζεται. Οι απότομες κινήσεις δεν είναι για την κατάστασή της.

Τώρα τα μάτια της στρέφονται αλλού. Κάτι γυαλίζει μέσα στις σκονισμένες κούτες. Πηγαίνει εκεί μπουσουλώντας. Απλώνει τα χέρια της και βουτά τη μάζα από σκόνη. Προσπαθεί να την φυσηξει μα δεν μπορεί. Την τινάζει με τα χέρια. Ένα μικρό, μπλε

μουσικό κουτί βρίσκεται στα χέρια της. Σαστίζει. Με τα κοκκαλιάρικα δάχτυλά της ανοίγει το κουτί. Μέσα υπάρχει ένα γράμμα. Η Βηθλεέμ το ανοίγει βιαστικά.

Προς την αγαπημένη μου κόρη, Βηθλεέμ

Σου γράφω αυτό το μήνυμα τις τελευταίες μου μέρες. Οι γιατροί είπαν πως δεν θα μπορέσω να έρθω σίτι ξανά. Ελπίζω να είσαι καλά αυτήν τη στιγμή σε μια οικογένεια που σε αγαπάει. Ξέρω πως δεν ήμουν μαζί σου τόσο καιρό και με πνίγουν οι τύψεις που δεν κατάφερα να σου δώσω αγκαλιές και προστασία, που σ' αφήνω μόνη σου. Αυτό το κουτί είναι δικό σου πλέον. Θέλω να ξέρεις πως σε αγαπάω πολύ.

Η μαμά

Με δάκρυα στα μάτια η μικρή κουρδίζει το κουτί. Η μουσική που παίζει της είναι γνώριμη. Κοιτά για τελευταία φορά από το παράθυρο τα Χριστουγεννιάτικα φωτάκια. Κοιτά το γράμμα που κρατά και μετά το κουτί. Η ψυχή της πλημμυρίζει τρυφερότητα, νοσταλγία και μουσική. Ξαπλώνει κάτω και αυτή τη φορά κοιμάται γλυκά. Όταν ξυπνά είναι στην αγκαλιά της μαμάς της...

Ηλιάννα Μαντά

Το τραγούδι των λουλουδιών

Καθισμένη σε ένα κλαδί, έχοντας στην αγκαλιά της τα δύο εγγόνια της, την Έμμα και τον Χάρη, η γερασμένη πια Αιμίλια τους διηγούνταν ιστορίες από τα νιάτα της, πράγμα που άρεσε πολύ στα παιδιά.

-Θα θέλατε να με ρωτήσετε κάτι το ιδιαίτερο, γλυκά μου; Λέει η Αιμίλια τρυφερά, συνοδεύοντας τα λόγια της με ένα γελάκι .

-Γιαγιά, πλέον είμαι δεκατεσσάρων, ηλικία όπου μια κοπέλα μπαίνει στην εφηβεία, σωστά; Ρωτά η Έμμα αμήχανα.

-Ναι γλυκιά μου, απαντά τρυφερά η γιαγιά νεράιδα.

-Ωχ! Φωνάζει ο Χάρης προκαλώντας γέλια ανάμεσά τους.

-Γιαγιά, ποιος ήταν ο πρώτος σου έρωτας;

-Ελικρινά, περίμενα πως κάποτε θα μου έκανες αυτή την ερώτηση, Έμμα. Ας ξεκινήσω, λοιπόν, γιατί σε λίγο θα αρχίσει να σκοτεινιάζει.

Ένα πρωινό του Ιουλίου σε ένα λιβάδι γεμάτο πολύχρωμα και μοσχομυριστά λουλούδια, καθώς πετούσα από πάνω τους για να συλλέξω μερικά για να φτιάξω ένα στέμμα, έπεσα πάνω σε κάποια νεράιδα.

-Συγγνώμη, είσαι καλά; ρώτησα ανήσυχη.

-Ναι, είμαι μια χαρά, εσύ;

-Μην ανησυχείς για εμένα, είπα χαμογελώντας με σκυμμένο κεφάλι, χωρίς να καταφέρω να αντικρίσω το πρόσωπο που βρισκόταν μπροστά μου.

-Έι, μπορείς να με κοιτάξεις, εάν θέλεις, εκτός κι αν είσαι η Μέδουσα, είπε κάνοντάς με να γελάσω.

Σήκωσα το βλέμμα μου κι έμεινα έκπληκτη με αυτό που είδα, γιατί το άτομο που βρισκόταν ακριβώς μπροστά μου ήταν ένα από τα πιο φωτεινά που είχα δει ποτέ μου. Είχε ξανθά μαλλιά σαν τα πέταλα του ηλιοτροπίου και γαλάζια μάτια, σαν τον απέραντο ουρανό. Στα λίγα λεπτά που τον γνώριζα, φαινόταν ευγενικός.

-Ε, εμένα να με συγχωρείς, αλλά πρέπει να πηγαίνω, είπε βιαστικά

-Ε, ναι, αντίο! είπα έχοντας επανέλθει από τις σκέψεις μου. Και χώρισαν οι δρόμοι μας.

-Γιαγιά, κατάφερες να ξαναδείς τον νεαρό;

-Χαίρομαι που ρώτησες γλυκιά μου. Όπως έλεγα...Από εκείνη την ημέρα δεν μπορούσα να σταματήσω να τον σκέφτομαι. Αναρωτιόμουν αν θα τον ξανασυναντούσα.

Ο καιρός πέρασε κι έφτασε η ημέρα της γιορτής των νεραϊδών, η μεγαλύτερη γιορτή της χρονιάς, όπως ξέρετε κι εσείς, μικρά μου. Είχα προσέξει έως και την παραμικρή λεπτομέρεια πάνω μου, τα μαλλιά και το βάψιμό ήταν στην εντέλεια, το φόρεμά μου και τα

παπούτσια μου ήταν τα πιο όμορφα μέσα στην οικογένειά μου, κι όλα αυτά με την ελπίδα ότι ίσως τον δω. Στις πέντε ξεκίνησε η γιορτή.

Το απόγευμα ήταν αρκετά ευχάριστο, και περνούσα πολύ ωραία με τις αδερφές μου, όταν μου ζήτησαν να φέρω λίγο χυμό από το περιβόλι. Εκεί τον ξαναείδα, με έναν φίλο του, μάζευαν κι αυτοί χυμούς για την παρέα τους. Τότε με είδε. Για λίγα δευτερόλεπτα υπήρξε σιωπή ανάμεσά μας.

-Η Μέδουσα, σωστά;

Κούνησα καταφατικά το κεφάλι μου.

-Πέρασε αρκετός καιρός από την τελευταία φορά που ειπωθήκαμε, έτσι δεν είναι;

-Σωστά!

-Θα μου έκανες την τιμή να χορέψεις μαζί μου;

-Φυσικά!

Η νύχτα πέρασε με εμάς να γνωρίζουμε καλύτερα ο ένας τον άλλο, με πολλά γέλια και χορεύοντας. Ήταν μαγικά.

-Ωωω! Γιαγιά, ξέρω πως θα ακουστώ αδιάκριτη, αλλά, μήπως μπορείς να μας πεις πως ονομαζόταν ο νεαρός;

-Βεβαίως! Πιστεύω πως μπορεί να τον γνωρίζετε... Τον έλεγαν Όουεν Τζέικομπς.

-Κάτσε, ο παλπούς; φώναξαν.

-Ναι, μικρά μου.

-Πω πω!

- Δεν μπορώ να το πιστέψω! Λέει η Έμμα μένοντας με το στόμα ανοιχτό.

- Κι όμως!

-Γιαγιά, ποιο ήταν το καλύτερο πράγμα που σου έχει πει ο παλπούς;

-Κοίτα , αυτό θα χρειαστεί λίγη σκέψη... Το βρήκα!

Είχαμε βγει για ραντεβού σε μια πανέμορφη λίμνη. Τα νερά της ήταν τόσο γαλανά και κρυστάλλινα! Θυμάμαι, το τοπίο τριγύρω ήταν στολισμένο με βιολετί, γαλάζια, ροζ, κίτρινα λουλούδια! Ω! Ήταν υπέροχο! Σε μια άκρη της λίμνης υπήρχε επίσης ένα δέντρο. Εκεί αποφασίσαμε να καθίσουμε. Μιλούσαμε για ώρες ατελείωτες, ώσπου με ρώτησε κάτι, που οδήγησε στην ερώτησή σου, για το καλύτερο πράγμα που μου έχει πει.

-Εσύ, Αιμίλια, πώς θεωρείς το τοπίο;

-Σαν να βγήκε από πίνακα ζωγραφικής! Θες να του δώσουμε ένα όνομα;

-Ναι, γιατί όχι; Πιστεύω πως θα το ονόμαζα «Το τραγούδι των λουλουδιών», κι θα σου εξηγήσω γιατί. Βλέπεις, τα λουλούδια είναι ιδιαίτερα σαγηνευτικά και ομορφαίνουν με τον τρόπο τους ένα τοπίο. Έτσι και τα τραγούδια ομορφαίνουν τη ζωή μας. Το κάθε τραγούδι σου προκαλεί διάφορα συναισθήματα, μερικές φορές σου φέρνει χαρά, άλλες θλίψη, κάποιες σε κάνουν να νιώθεις πολύ ερωτευμένος, όπως κι ένα λουλούδι. Για παράδειγμα, βλέπεις εκείνο το κόκκινο στο βάθος;

-Αυτό το μοναχικό;

-Ναι τι συναισθήματα σου προκαλεί;

-Δεν ξέρω. Νιώθω μια μίξη συναισθημάτων. Θέλω να πω, πως όπως είπες κι εσύ, δημιουργεί διάφορα συναισθήματα.

-Σου το χαρίζω.

.....
-Δεν ξέρω αν ήταν ό,τι καλύτερο μου έχει πει, αλλά ποτέ δεν ξέχασα την ευτυχία που με γέμισαν τότε τα λόγια του.

Ας πηγαίνουμε τώρα μέσα, γιατί νύχτωσε και ο παππούς σας θα ανησυχήσει.

Χρύσα Ράμου